

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HARTMANN, JENNIFER

Lotus / Jennifer Hartmann ; trad. din lb. engleză de
Andreea Tudorică. - București : Librex Publishing, 2025
ISBN 978-630-6628-92-6

I. Tudorică, Andreea (trad.)

821.111

Editor: Denisa Nicoară
Redactor: Irina Tudor
DTP: Alexandra Tolocenco
Corector: Cristiana Ciarec / Corectura.ro

Lotus

Copyright ©2021 by Jennifer Hartmann
All rights reserved.

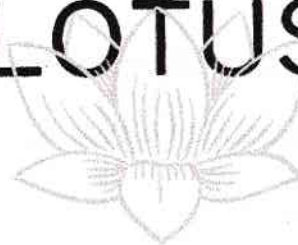
Cover design by Cat at TRC Designs
Cover images © kokotewan/Adobe Stock, Marc Andreu/Adobe
Stock, tomert/Depositphotos, Lishchyshyn/Depositphotos

LIBREX PUBLISHING

Str. Episcopul Radu, nr. 30, București
redacție: 0723 193 019
comenzi@librex.ro
www.librex.ro

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii
Librex Publishing.
Copyright ©2025 Editura Librex Publishing.

LOTUS

JENNIFER HARTMANN

Traducere din limba engleză
de Andreea Tudorică

Librex Publishing,
2025

PROLOG

— DĂ-TE LA O PARTE, CRETINULE!

Sar un pas în spate. Mașinile trec în viteză pe lângă mine, zgomotoase și enervante, cu scipiri de culori și lumini. Simt cum îmi urcă în gâtlee fiecare respirație plină de panică atunci când mă împiedic de marginea carosabilului.

E un vis.

Sunt oameni în spatele volanelor acestor mașini, unii stau atârnați pe geam, arătându-mi un dispozitiv. Respiră. Se holbează la mine, râd și îmi strigă cuvinte tăioase în întunericul serii.

Nu poate fi adevărat.

O iau la goană, cu un puseu de amețeață curgându-mi prin vene. Zgomotul fiecărei bătăi de inimă se simte ca o detonare în urechi și îmi face pașii grăbiți din ce în ce mai nesiguri. E atât de mult zgomot, atât de mult haos. Desfac fermoarul de la combinezonul de protecție antichimică din mers, pentru că simt că mă sufoc, și îl trag de pe mine, în timp ce duc mâna la mască.

Mă clatin.

Mă sperie un claxon și mai că mă împiedic de plasticul strâns în jurul gleznelor, lăsând la vedere pieptul și pantalonii îmbibați în sânge. Pielea reacționează la aerul înghețat.

Fără să mă gândesc, îmi smulg masca - ultima barieră de protecție.

Respir profund și trag cu nesaț oxigenul, permițând aerului rece să-mi umple plămânii pentru prima dată în ultimii zeci de ani. Doamne, e minunat! Ceva ce nu poate fi egalat. Îl beau ca pe apă,

LIBRIS | We know books

mă hrănesc cu el, mă scald în mirosul acesta uitat de mult, de mosc, de pământ, în mijlocul iernii.

Apoi simt celălalt miros, un miros astringent. De fum, ceva. De frică, inima începe să-mi bată cu putere.

Oh, Doamne... fum.

Bradford avea dreptate.

Am făcut o greșeală fatală.

Mă țin strâns cu mâinile în jurul gâtului și îmi aștept moartea. Pieptul mi se strânge, plămânii șuieră și cad pe caldarâm, pentru că îmi cedează genunchii. Mă lovesc foarte rău. Mașinile continuă să treacă pe lângă mine, împroșcându-mă cu mazăgă și noroi. Ca prin ceață, văd o mașină încetinind, iar câteva minute mai târziu observ două picioare. Cu cât se apropie mai mult de mine, cu atât mi se întetește respirația.

— Domnule? Sunteți bine, domnule?

E vocea unui bărbat, seamănă cu a lui Bradford.

— Cred că aveți un atac de panică. Sun la 112.

Vocea se pierde, pentru că îmi pierd cunoștința, încercând să respir. Fumul toxic mă mistuie, stingându-mi viața. Mă ghemuiesc în poziția fetală și șoptesc, în timp ce totul e cuprins de întuneric:

— Lotus...

Lotusul Negru a fost învins.

UNU

Sydney

NU INTENȚIONASEM CA VECINUL MEU SĂ MĂ VADĂ ÎN FELUL ĂSTA.

Ieșisem în fugă doar ca să iau corespondența, așa că halatul părea destul de potrivit cât să mă acopăr cu el. Vecinii mei sunt obișnuiți să mă vadă în pantaloni de pijama în toate culorile, fesuri asortate, șosete desperecheate și tricouri oversize cu imprimeuri din anii 1990. De obicei, toate în același timp.

Așa că halatul părea o evoluție. M-am simțit bine.

Dar am alunecat pe gheață și am căzut crăcănată pe alee, cu fața spre casa Lornei Gibson. Bine că aveam chiloți pe mine, dar cordonul halatului s-a desfăcut, permițându-i unui sân să iasă la iveală, ceea ce a făcut-o pe bătrâna femeie să strângă rozariul în palmă și să-și facă cruce de mai multe ori.

Îndes gagicile la locul lor, sub halat, și mă ridic, gemând din cauza durerii înțepătoare de la noadă. Îi fac cu mâna Lornei, care și-a scăpat corespondența pe jos și privește spre cer, rugându-se la Dumnezeu să mă trăsnească în momentul ăla.

— Sunt bine! strig către ea, prefăcându-mă ușor veselă.

Mă ignoră, continuând să-și spună rugăciunile.

— Chiloții cu imprimeu de leopard sunt de la Victoria's Secret, în caz că vă interesează. Foarte comozi!

Lorna icnește, cu mâna în dreptul inimii, clătănând din cap spre mine, de dincolo de gard. Pare să vrea să mă exorcizeze personal.

Copil blestemat! Bombăne, înainte să-și adune corespondența de pe jos și să o tuelească în casă.

Sydney Neville. Tipa scandaloasă, lipsită de moralitate, din Briarwood Lane.

Râd în sinea mea, impasibilă. Lorna mă urăște de când am refuzat politicos, acum câțiva ani, să intru în clubul ei biblic. Presupun că este vorba despre un club de lectură, dar cu o singură carte - Biblia.

Având în vedere că îmi place să citesc povești de dragoste dark, cu multe scene de sex și limbaj explicit, sunt sigură că m-aș fi plictisit îngrozitor, întrebându-mă când Adam și Eva vor trece la ceva acțiune fierbinte.

— Ești bine, Sydney?

Mă frec pe spate, apoi îmi strâng mai bine halatul pe lângă corp, întorcându-mă cu fața spre casa de vizavi. Gabe scoate capul pe ușa cu paravan, încruntându-se îngrijorat.

Rânjesc și ridic din umeri.

— Oh, doar enervez bătrânici înainte să-mi beau cafeaua de dimineață. Nimic special.

— Ești o belea, spune, și îmi face cu ochiul, proptindu-se cu cotul în tocul ușii. Te-ai rănit?

— Doar în mândrie și în reputația excelentă.

— Atunci, înseamnă că ești bine.

— Fantastic, chiar, spun, zâmbind larg. Ne uităm la Always Sunny în seara asta?

— Rămâne stabil, dacă faci sosul ăla de taco, îmi zice, arătând cu degetul spre mine.

Îl salut călduros și îl urmăresc cum dispare în casă.

Gabe Wellington este cel mai bun prieten al meu. Suntem ca doi frați, am crescut împreună în ultimii 26 de ani. M-am mutat în casa asta împreună cu părinții mei când aveam numai 3 ani, apoi am cumpărat-o de la ei anul trecut, când tata a ieșit la pensie și a vrut să-și urmeze visul de-o viață: să trăiască pe un teren de golf. Gabe a locuit în casa alăturată cu tatăl și mama lui vitregă.

Și cu Oliver.

Dar nu mai vorbim despre Oliver.

Mama vitregă a lui Gabe a murit acum mai bine de zece ani, iar tatăl lui, Travis Wellington, s-a recăsătorit și l-a trecut pe fiul lui proprietar în actele casei.

Am rămas vecini, am rămas prieteni și încă luăm împreună cele mai proaste decizii.

Mă plimb prin casă, răsfoind extrasele de cont ale cardurilor mele și facturile de utilități. Îmi împing pe nas ochelarii cu rame negre, amintindu-mi de zilele în care abia așteptam să primesc corespondența - când primeam abonamentul la revista Teen Beat și carduri cu bani de la Grammy.

Alexis, pisica mea tigrată, toarce în timp ce se freacă de gleznela mea și mă aplec s-o iau în brațe, dar nu înainte să-mi aranjez cât de cât părul, prins într-o coadă neglijentă. Mă îndrept spre birou, cu pisica portocalie sub braț, și mă pregătesc să răspund la e-mailuri și să mă apuc de treabă. Sunt graphic designer. Mă ocup cu crearea de website-uri pentru diverși clienți. Cel puțin din asta îmi plătesc facturile.

Dar mai și pictez.

Asta este adevărata mea pasiune și sunt recunoscătoare că îmi oferă ceva bani în plus pentru a-mi susține obsesia pentru cafea și achiziționarea de cărți erotice. Câteva dintre tablourile mele au fost expuse în galerii de artă și au participat și la licitații. Am mers și la târguri de artizani și expoziții ale comercianților, și accept comenzi personale primite prin intermediul magazinului meu, listat pe Etsy.

Din multe puncte de vedere este o viață de vis. Sunt independentă și lucrez de-acasă, făcând ceea ce-mi place. Ocazional, sunt barmaniță de weekend, astfel încât să pot pretinde că am și o viață socială, în afară de Facebook și pisica mea.

Dar n-o să te mint să spun că este perfectă - singurătatea se strecoară de multe ori. Părinții mei locuiesc la o oră distanță, iar sora mea, Clementine, are o fetiță și propria viață, străduindu-se să facă față unui divorț urât.

Mă apuc de lucru, după ce pornesc laptopul și mă instalez la birou cu o cană de cafea în față. Trec prin e-mailurile primite și îi răspund unuia dintre autorii mei preferați de povești de dragoste, căruia am privilegiul de a-i realiza website-ul.

Când mă întind după telefon ca să pornesc un playlist cu melodiile trupei *Lord Huron*, o lovesc cu cotul din greșeală pe Alexis, care sare de pe birou și îmi varsă cana cu cafea.

— Futu-i! înjur și îmi dau seama că toată cafeaua mocha arabică s-a vărsat peste un teanc de tablouri pe care le așezasem în dezordine lângă birou. Nu, nu, nu!

Înșfac rapid un tricou aruncat la nimerală și mă grăbesc să diminuez consecințele. Mi se taie răsuflarea când observ care este tabloul cel mai afectat.

Este un portret al lui Oliver Lynch.

Cel mai bun prieten al meu din copilărie.

Fratele vitreg al lui Gabe.

Băiețelul care a dispărut pe 4 iulie, acum aproape 22 de ani, și care nu a mai fost văzut de-atunci.

Șterg frenetic tabloul și încep să plâng.

Nu tabloul ăsta. Te rog, nu ăsta.

Am lucrat din greu opt luni la acest tablou. Am pornit de la o fotografie a lui Oliver la maturitate, generată de calculator, pe care a publicat-o mass-media. Așa ar putea arăta el în prezent, dacă ar mai fi în viață.

Tricoul absoarbe cafeaua neagră, iar eu urmăresc cum se infiltrează în țesătura de bumbac. Las tricoul deoparte și urmăresc cu vârful degetelor linia maxilarului. Au trecut peste 20 de ani, dar rana este la fel de proaspătă. Încă mă doare sufletul când mă gândesc la băiatul cu păr castaniu și ochi precum un apus vișiniu. Încă îi mai aud râsetul și îmi aduc aminte de salopeta lui murdară.

Jur că, uneori, parcă îl *simt* sau îl aud șoptindu-mi numele...

Syd.

Vechea cameră a lui Oliver este învecinată cu biroul meu, unde era camera de joacă pentru mine și sora mea în copilărie. Îmi amintesc, ca și cum ar fi fost ieri, momentele în care glumeam și strigam de la o fereastră la alta, când ne jucam de-a telefonul și întindeam un fir cu două pahare de plastic la capete, ori când spuneam povești cu fantome, în timp ce țineam lanterna sub bărbie.

În acea zi fatidică de 4 iulie 1998, ne făcuserăm planuri să mergem să vedem filmul Capcană pentru părinți, lansat mai târziu în acea lună. Mamele noastre erau prietene foarte bune și le plăcea să meargă cu noi la film - noi râdeam, mâncam popcorn și jeleuri, iar ele strecurau vin în cinematograful și râdeau mai mult decât noi.

N-am văzut niciodată Capcană pentru părinți.

Nici până în ziua de azi nu l-am văzut. Nu mi s-a părut corect să-l văd fără el.

Arunc o ultimă privire spre fereastra lui Oliver, întunecată acum, acoperită de cutii și alte nimicuri. Termin de uscat portretul

și mut tabloul într-un loc mai sigur, în colțul camerei. Înghit nodul din gât și încerc să mă concentrez din nou.

Înainte să mă reapuc de lucru, îmi sună telefonul. Este melodia de generic a serialului Dosarele X, ceea ce înseamnă că e sor-mea. Las să intre căsuța vocală, frustrată că nu am avansat deloc cu deadline-urile și este deja ora 10:00.

Îmi scrie un mesaj.

Clem: Păsărică, răspunde-mi

Mormăi.

Eu: Lucrez, târâtură

Clem: Vreau să stai cu Poppy în weekend. Te rog mult. Fără plăceri, că deja mă bucur eu de ele.

Scap un mormăit, în timp ce oftez și îi scriu înapoi.

Eu: Lucrez la bar în weekend, dar pot s-o iau cu mine. O să aibă niște amintiri fabuloase și o să învețe ce alegeri să nu facă atunci când o să fie mare. În plus, Brant o va învăța cu siguranță niște cuvinte porcoase noi, ȘIII mai este și un concurs cu tricouri ude. #relatiatusanepoataeceaimitare

Clem: O s-o rog pe Regina.

Și adaugă o serie lungă de emojiuri grave și nu mă pot abține să râd. Dau telefonul pe silențios și cobor în grabă la parter, ca să fac altă cană de cafea.

Nemernicul ăla mi-a tras clapa.

Am hotărât cu Gabe să ne vedem la ora 19:00 pentru binging cu serialul Always Sunny in Philadelphia și e deja 20:00. Sosul de taco se împuținează cu fiecare chips de tortilla pe care îl scufund în el, în timp ce Alexis stă cocoțată în poala mea. Îmi dau ochelarii jos și întind mâna spre telefon, pregătită să-l asasinez pe Gabe cu o serie de memeuri cu David Hasselhoff. S-o fi combinat cu vreo tipă cu care petrece noaptea, ceea ce e perfect în regulă, dar ar fi trebuit să-mi spună și mie de această schimbare de planuri.

Dar observ că am ratat un mesaj de la Clementine.

Clem: Sis, dă pe știri.

Mă încrunt. Știe că nu am cablu - doar Netflix și Hulu, ca majoritatea milenialilor în ziua de azi. Când să deschid Facebook, sursa mea preferată de știri, observ niște lumini intermitente care se reflectă în ecranul televizorului. Mă ridic în genunchi în mijlocul canapelei și arunc o privire prin perdea. Rămân cu gura căscată.

Casa lui Gabe este înconjurată de patrulare de poliție.

Ce mama dracului?

Inițial, am crezut că e vorba despre una dintre petrecerile lui celebre, dar nu mai văd nicio altă mașină pe alee, și nici n-am auzit muzică sau zgomote.

Futu-i. Ceva nu este în regulă.

Furtuna din stomac îmi provoacă greață și mă lasă fără respirație. Fără nicio ezitare, îmi trag în picioare bocancii de iarnă și mă năpustesc pe ușa din față doar în tricou și o pereche de pantaloni de trening. Aerul proaspăt este într-un contrast binevenit cu fierbințeala care îmi înțepă pielea.

Mă uit în dreapta și o zăresc pe Lorna Gibson pe veranda din față, urmărind toată scena. Cu o mână se ține de pandantivul în formă de cruce, iar cu cealaltă își acoperă gura, iar în ochi nu i se citește, ca de obicei, disprețul și critica - sunt plini de lacrimi.

Cu inima zvâcnind și cu genunchii aproape să cedeze, îmi adun tot curajul de care mai dispun și mă târâsc prin stratul subțire de zăpadă care mi-a acoperit gazonul. Văd ca prin ceață luminile de la mașinile poliției, în timp ce de-abia mă târâsc spre casa lui Gabe, și-mi dau seama că am uitat să-mi pun ochelarii. Ajung pe veranda din față și nici nu mai bat la ușă. Trag paravanul și mă năpustesc înăuntru. Aproape că lovesc cu ușa un polițist. Se întorc spre mine trei fețe complet nefamiliare, cu sprâncenele ridicate și buzele strânse.

— Sunteți prietenă cu familia? mă întreabă unul dintre ei.

— Unde e Gabe? E rănit? întreb cu vocea tremurândă.

Dar, apoi, îl văd.

Unul dintre polițiști se dă într-o parte, permițându-mi să-l văd pe prietenul meu. Gabe stă pe marginea canapelei, cu coatele pe genunchi și mâinile întinse. Are ochii injectați și înlăcrimați și mă privește cu cea mai obsedantă expresie pe care am văzut-o vreodată.

Bătăi haotice îmi fac inima să se strângă, confuzia și frica luptându-se în mine.

— Gabe... ce mama dracului se întâmplă?

Gabe se ridică, își freacă fața în palme și se apropie de mine cu pași leneși. Din cauza transpirației, părul lui blond-închis i s-a lipit de frunte.

— Sydney.

Mă holbez la el cu picioarele tremurânde și aștept să spună ceva.

— Sydney, continuă, și apoi respiră adânc. E Oliver. L-au găsit pe Oliver.

Plămâni mi se golesc zgomotos de aer și mă clatin pe ambele picioare, întrebându-mă dacă am auzit bine. Privirea mi se încețoșează și mai rău, pentru că ochii mi se umplu de lacrimi.

— Ceee?

Scap un oftat sugrumat, încercând să înregistrez fiecare cuvânt în parte.

L-au găsit pe Oliver.

L-au. Găsit. Pe. Oliver.

Reușesc să bâigui o întrebare:

— Unde era cadavrul lui?

Cadavrul lui. Oasele lui.

Salopeta lui murdară, pătată de înghețată.

Gabe mai face câțiva pași și observ că înghite un nod din gât. Mă strânge de umeri și îi sunt recunoscătoare că face asta, foarte recunoscătoare, pentru că următoarele lui cuvinte parcă mi-ar lua pământul de sub picioare.

— E în viață.

Leșin.

DOI

Sydney

O DRAPERIE ALBASTRU PRĂFUIT ESTE ULTIMA BARIERĂ dintre mine și cel mai bun prieten al meu din copilărie - bărbatul descoperit pe marginea unei autostrăzi înzăpezite, undeva la aproape 50 de kilometri vest de orașul lui natal, fără cămașă și plin de sânge, cu un costum de protecție antichimic strâns în jurul gleznelor.

Este singura barieră *fizică*, cel puțin.

Adidașii mei, fixați de podeaua lipicioasă a spitalului, oferă o scuză la fel de eficientă pentru a rămâne de cealaltă parte a acelei draperii, rozându-mi unghiile. Măinile îmi tremură violent, țin ochii strâns închiși, iar nodul greu din gât refuză să se miște.

La fel ca picioarele mele.

Nu sunt sigură ce mă aștept să descopăr dincolo de acea draperie și exact de aceea trag de timp. De aceea sunt speriată de moarte, aproape în lacrimi, cu limba împleticită și clătînându-mă. O parte din mine crede că-l voi vedea pe același băiețel de acum 22 de ani, cu pistrui pe nas și părul vâlvoi, și cu bretonul căzut acoperindu-i ochii curioși. O să împărțim o înghețată și o să glumim, apoi totul o să revină la cum era înainte.

Cum ar fi trebuit să fie.

O altă parte din mine se așteaptă la o stafie.

Oliver Lynch nu poate fi real... nu poate fi în viață, să meargă și să vorbească, să aibă corpul cald și să-i curgă sânge prin vine.

Nu poate fi mai mult decât un morman de oase sfărâncioase și pământ.

O amintire frumoasă.

Ultimele 24 de ore au dat peste cap tot ce credeam că știu, zdruncinând toate zidurile pe care le-am construit de-a lungul anilor, demontând fiecare teorie care nu se potrivea realității, dar cu care m-am hrănit forțat, doar ca să pot face față.

Doar ca să-mi pot vedea mai departe de viață în lipsa lui.

Dar o parte din mine știa - o parte din mine știa dracului că el este undeva acolo și mă urăsc pentru faptul că nu am căutat suficient de mult.

Simt mâinile lui Gabe pe spate, ceea ce mă face să tresar.

— Ești bine?

Am uitat că e lângă mine.

Dau din cap, cu un zâmbet plin de lacrimi, pentru că minciuna mea este la fel de transparentă precum emoțiile pe care le am. Măinile îmi tremură și acum, unghiile nu mai am, pentru că mi le-am ros, iar pe picioare abia mă mai țin.

Doamne, oare ce-o să-i spun?

Își va aminti de mine? Nu mai semăn deloc cu fetița de 7 ani, cu codițele aurii și bucalată, pe care a lăsat-o în urmă. Sunt femeie în toată firea acum.

Iar el este un bărbat.

— Cum arată?

Întrebarea scârțâie într-o șoaptă și rămân cu privirea fixată de draperie, de parcă ochii mei ar fi cumva înzestrați cu o vedere cu raze X, care să-mi permită să arunc o privire asupra lui.

Știu că nu trebuie decât să trag draperia și să intru, știu asta... dar dacă nu-și mai amintește de mine, dacă nu se uită la mine și nu vede focuri de artificii și prăjituri cu ovăz și râsete în soarele de vară, jur că sufletul meu se va usca și va muri.

Simt mâna lui Gabe care urcă și coboară cu mișcări languroase pe spatele meu și care apoi se încolățește în jurul umerilor și îmi oferă o strângere reconfortantă. Gabe răspunde într-o șoaptă, la fel de încordată.

— Pierdut. Arată... pierdut.

Simt o durere care se zvârcolește în interiorul meu, în timp ce mă lupt cu lacrimile.

— Tot nu știu ce s-a întâmplat cu el?

— Încă nu. Este confuz și destul de incoerent. Medicul nici nu voia să mă lase să-l văd

imediat, pentru că nu știau dacă este violent sau...

Gabe ezită și înghite cu greu un nod din gât, lăsându-și bărbia în piept.

— Nu m-a recunoscut.

Nu.

Îmi dau seama că Gabe era la grădiniță când Oliver a dispărut, dar, Doamne ajută-mă, vreau să-și amintească totul. Fiecare detaliu din copilăria noastră magică care s-a sculpat în mine, care s-a gravat pentru totdeauna.

— Vrei să vin cu tine?

Refuzul meu e rapid, în ciuda faptului că picioarele nu mi se clinteșc, nevrând să înainteze.

— Mă descurc.

— Sigur?

Schițează un zâmbet în tot tumultul ăla care înoată între noi.

— Pentru că în momentul ăsta te țin pe picioare, la propriu, continuă.

Și ca să-mi demonstreze asta, își ia mâna de pe umărul meu, iar eu mă dezzechilibrez, trecând aproape ca o demolatoare prin cortina oribilă. Mă apucă de încheietura mâinii, înainte să-mi fac o intrare teatrală.

— Ah, am înțeles ce zici, spun, mușcându-mi buza. Inspir o gură uriașă de curaj și închid ochii. Dar trebuie să fac asta singură.

— Înțeleg, Syd.

Gabe mă împinge ușor în braț înainte să facă un pas în spate și apoi continuă:

— O să fiu în camera de așteptare. Dă-mi un mesaj dacă ai nevoie de mine.

Îmi rod buza inferioară și, rezistând impulsului de a-l trage pe Gabe în încăpere cu mine, ca o plasă de siguranță, îi fac un semn din bărbie că e în regulă să plece.

Mă apropiu de draperie, număr până la zece, îmi șoptesc cuvinte de încurajare, în timp ce încerc să scap de emoțiile care mă agită.

Ridic mâna, strâng între degete țesătura rigidă și iritantă ca să o dau la o parte.

Și atunci îl văd.

Atunci îl văd pe Oliver Lynch pentru prima dată în cei 22 de ani lungi și distrugători. Eliberez draperia și duc mâna la gură, ca să previn un țipăt sugrumat. Încremenesc pe loc. Oliver e chiar în fața mea, întins pe pat, acoperit pe jumătate de o pătură albă. E legat la mai multe fire și monitoare și sunt recunoscătoare că bipăie și bâzâie, umplând liniștea din încăpere, altfel tot ce am auzi ar fi țipătul inimii mele și sufocarea sub greutatea fiecărei respirații.

Oliver nu se uită spre mine. Privește fix în tavanul texturat, cu o ușoară încruntare pe frunte. Poate că nici nu-și dă seama că sunt în salon, sau poate că e pierdut undeva, prin mintea lui, dar în timp ce el este atent în altă parte, am timp să mă îmbăt cu el, să sorb fiecare centimetru incredibil din acest bărbat - un străin, într-un fel, și totuși... *mult mai mult decât atât.*

Este frumos.

Același păr castaniu îi cade pe umeri, vâlvoi și ciufulit, cu tonuri arămii ici-colo. O umbră de barbă îi conturează maxilarul ascuțit și masculin, subliniindu-i pomeții netezi și tenul palid.

Privirea îmi alunecă mai jos și sunt surprinsă să descopăr un bărbat care pare să fi fost bine îngrijit. Dincolo de circumstanțele pe care le-o fi îndurat, Oliver nu este nici prea slab și nici subnutrit, așa cum mă așteptam, ba din contră, chiar. Bicepsii se conturează sub halatul de spital, umeri lați și piept puternic, animat de respirațiile greoaie.

Picioarele ezitante mă duc mai aproape de patul lui, iar numele lui îmi apare pe buze și îl spun, pentru prima dată în 22 de ani.

— Oliver.

Doamne, cele trei silabe din vârful limbii mă fac să scot un suspin care-i atrage atenția, în cele din urmă. Cât de cât.

Oliver clipește. Genele lungi îi flutură, dar privirea îi este tot fixată în tavan și strânge puternic în pumni cearșaful de pe pat.

Mușcându-mi buzele, mă apropui mai mult de pat, nefiind sigură ce să spun sau ce să fac. Nu vreau să-l sperii. Nu vreau să-i provoc fiori.

Vreau doar să se uite la mine - să mă vadă.

— Oliver, repet.

Îmi trag mâinile la spate și mi le încrucișez, de parcă aș vrea să le împiedic să-l atingă.

— Sunt Sydney. Îți amintești de mine?

Îi urmăresc cu atenție microexpresiile de pe chip. Mișcarea subtilă a buzelor. Încordarea maxilarului. Spasmul muscular din bicepsul drept.

Mărirea ușoară a ochilor - atât de rapidă, încât mă întreb dacă nu cumva mi-am imaginat-o.

Continui să înaintez, apropiindu-mă atât de mult, încât puloverul atinge grătarul patului, iar eu pot simți pe piele căldura corpului lui Oliver. Îmi incolăcesc degetele în jurul barei patului și șoptesc ușor:

— Sunt eu, Oliver... sunt Syd.

Pare străfulgerat recunoscându-mă; jur, sunt convinsă că așa este.

O inspirație bruscă mi se blochează în gât, în timp ce pieptul vibrează odată cu bătăile delirante. Bara laterală este singura care mă împiedică să mă prăbușesc peste el, într-o mare de lacrimi și bucurie sfâșietoare.

Oliver își îndoieie gâtul, luându-și până la urmă ochii din tavan, și întoarce leneș capul către mine, până când ni se întâlnesc privirile. Ochii albaștri, plini de neîncredere, îi întâlnesc pe ai lui, bântuții, niște hăuri vișinii-căprui. Nu pot exprima ce-mi provoacă acest moment. Emoții atât de vii și neașteptate, de neconceput, amenință să mă înece. Vreau să plâng și să mă tângui, și să-l strâng la piept atât de tare, încât să nu mai poată pleca.

Nu mă poate părăsi.

Nu din nou. Niciodată.

Oliver trage aer în piept, în timp ce îmi cercetează chipul, cu o privire rătăcitoare și grea. Licăriri aurii apar în ochii lui, mascând ani de mister, de orori neștiute care au distrus băiatul lipsit de griji căruia îi plăcea să se distreze și pe care mi-l amintesc chinuitor de limpede.

Când vorbește, în voce i se simte o notă de neîncredere, o urmă de uimire, de parcă nu-și crede ochilor ceea ce vede. Cred că e pe cale să-mi spună pe nume, dar, în loc să-l rostească, zice:

— Regina Lotusului.

Ce?

Aerul din salon devine mai greu. Habar n-am cum să reacționez la aceste cuvinte. O lacrimă mi se scurge pe obraz precum un răspuns mut și încerc s-o îndepărtez cu încheietura mâinii. Ne

susținem privirile și observ cum conflictul interior i se gravează în trăsăturile de pe chip, unindu-și sprâncenele, mijind ochii nedumeriți și parcă injectați cu sânge. E ceva nou ce-l copleșește, ceva înspăimântător care înlocuiește acel fior că m-ar recunoaște... panica.

Oliver își clatină capul dintr-o parte în alta, strânge pătura în pumni și se întoarce cu spatele la mine.

— Nu, nu, nu... nu e adevărat.

Îmi umezesc buzele, încercând să mă hotărâsc cum să reacționez, în timp ce simt furnicături și sfâșieri prin corp. Vreau să-l ating, să-l liniștesc cu cuvintele mele de consolare și cu bătăile inimii pe care le-ar simți, dar mi-e teamă că mai mult aș înrăutăți situația.

— Oliver, e în regulă. Ești în siguranță.

— E o greșeală. Visez.

Oliver strigă printre respirații sacadate, clatinându-și capul dintr-o parte în alta și strângând tare pătura în pumni, până când aceștia i se albesc.

— Nu ești reală...

Lacrimile ard, în timp ce inima mi se frânge.

— Oliver, ești bine. Totul e în regulă.

O asistentă intră în salon, furându-mi restul cuvintelor și făcându-mă să mă îndepărtez un pas de patul lui Oliver. Mă uit la ea, vizibil zdruncinată, strângându-mi palmele umede în fața mea.

— Îmi... Îmi pare rău. Nu știu ce l-a supărat.

Femeia îmi zâmbește.

— E confuz și devine agitat. Nu știm ce i-ar putea provoca aceste stări, explică ea, având în mână o seringă cu ac lung. O să-i dau un sedativ care-l va ajuta să se liniștească. O să fie bine.

Îmi mușc buza atât de tare, încât începe să mă doară. Îmi întorc privirea către Oliver și simt cum mi se strânge stomacul când îl văd atât de distrus, de dezechilibrat, de confuz. Închide ochii strâns, în timp ce balmăjește ceva neclar.

M-a recunoscut într-un fel, sunt sigură de asta, dar oare m-a văzut cu adevărat?

Oare își amintește de mine?

— Cred că ar trebui să-l lăsăm să se odihnească acum.

Încuviințez din privire către asistentă, luând cuvintele ei ca un semnal că ar trebui să ies.

LIBRIS

We know
books

Inghit în sec, dau ușor din cap și fac câțiva pași în spate, cu privirea fixată asupra bărbatului ghemuit acum într-o parte, cu pătura ridicată până la bărbie, cu genunchii ridicați, de parcă ar vrea să se ascundă. Imaginea asta mă lovește direct în stomac, mă dezechilibrez și mă trezesc încurcată în acea blestemată draperie albastră, oribilă.

Mă eliberez și ajung pe hol, unde încerc să-mi potolesc respirația întretăiată, cu podul palmei apăsător pe piept.

În timpul asta, o singură întrebare mi se tot învâрте prin minte.

Ce ți s-a întâmplat, Oliver Lynch?

Știi că este o întrebare rezervată pentru o altă zi, așa că încerc să-mi împiedic lacrimile să curgă și șoptesc încet:

— La revedere!

E doar un rămas-bun pentru moment.

Nu un adio.

Trei săptămâni mai târziu privesc prin perdeaua ușor crăpată cum Gabe deschide portiera din dreptul pasagerului de la mașina sa Challenger și îl așteaptă pe Oliver să iasă. Îi observ șovăiala, teama, nesiguranța când Oliver își strânge genunchii în palme și rămâne nemișcat în scaunul de piele. Poartă una dintre cămășile în carouri ale lui Gabe, cu o pereche de blugi care par prea strâmți pentru corpul lui bine lucrat.

Oliver privește lung la casa înaltă din cărămizi de culoarea mierii și cu obloane întunecate. Își încordează maxilarul, iar în privire i se citește neliniștea.

Aș vrea să alerg la el.

Aș vrea să-i spun că este în regulă, că *va fi bine*, dar am decis împreună cu Gabe că este mai bine să-l lăsăm pe Oliver să se obișnuiască cu noul lui stil de viață înainte să-l întâlnesc. Este extrem de sensibil la chipuri noi, locuri noi și la orice gen de stimulare, în general.

Oliver își lasă ușor picioarele pe asfalt și iese din mașină. Este extrem de înalt, cu mult peste 1,80 m, mai înalt cu câțiva centimetri

buni decât Gabe. Mi se pare incredibil că mă holbez la acești doi bărbați, care stau unul lângă altul, după 22 de ani. Îmi amintesc când i-am văzut ultima oară împreună, cu degetele lipicioase de la înghețată, cu tunsorile lor castron și urme de iarbă pe genunchi. Acum sunt bărbați în toată regula - ambii superbi, izbitor de frumoși, totuși foarte diferiți.

Iar unul dintre ei pare complet îngrozit.

Alb-străvezii.

Îmi strâng cămașa în pumnul care-mi tremură, iar cu celălalt țin draperia departe de fereastră, ca să-l pot privi cât mai mult pe Oliver. Se scarpină în părul crescut puțin cam mult și străbate curtea cu o privire suspicioasă. Văd că și lui îi tremură mâinile în timp ce studiază împrejurimile, pregătit să fugă la cea mai mică amenințare. Gabe îl atinge cu precauție pe umărul lat, iar Oliver tresare, speriat.

Mi se strânge inima.

După câteva momente de nehotărâre, Oliver se clintește, urmându-l pe Gabe pe aleea pietruită care duce la intrarea în casă. Înaintează, dar se oprește să mai arunce o privire în jur, încă nesigur, încă vizibil șovăitor. Privește mai întâi în dreapta, apoi în stânga, și înainte să se uite din nou spre casă, amândoi mă zăresc prin bovindou.

Respirația mi se oprește și strâng draperia în pumn atârdat de tare, încât aproape că o trag de pe șină. Oliver mijește ochii ușor, încercând să mă citească sau să mă înțeleagă cumva - ca și cum ar încerca să mă încadreze în complexitatea minții lui, ca pe o piesă lipsă de puzzle.

Ne aflăm la câțiva metri distanță, despărțiți de un geam și de 22 de ani lungi, dar simte cum traversează ceva între noi. Un curent. Un freamăt de amintiri rătăcite și de noi posibilități. Aș vrea să știu la ce se gândește când se uită lung la mine, când mă studiază cu maxilarul încordat și o privire curioasă.

Mă termină să nu știu ce dracului să fac sau cum să scap de gheara asta din piept. Zâmbesc în colțul gurii și fac cu mâna aiurea.

Patetic.

Oliver clipește, susținându-mi privirea, în timp ce Gabe se întoarce cu fața spre mine. Îmi zâmbeste, un zâmbet trist, neliniștit, și îl trage pe Oliver din privirile noastre înlănțuite. Expir profund și slăbesc strânsoarea de pe perdea, urmărindu-i cu privirea pe cei doi bărbați îndreptându-se spre ușa de la intrare și dispărând în casă.